

УМОВИ ВИЗНАННЯ ДОКАЗАМИ РЕЗУЛЬТАТІВ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

УДК: 343.14

Р. М. ШЕХАВЦОВ

*кандидат юридичних наук, доцент,
Львівський державний університет внутрішніх справ*

У статті, на підставі аналізу чинного вітчизняного та зарубіжного законодавства, спеціальної літератури з кримінального процесу, криміналістики і слідчої та судової практики, визначені умови визнання доказами результатів негласних слідчих (розшукових) дій.

Ключові слова: доказ, речовий доказ, результат негласної слідчої (розшукової) дії.

CONDITIONS FOR RECOGNITION BY EVIDENCE OF RESULTS
OF UNDERCOVER INVESTIGATIVE (SEARCH) ACTIONS

Shehvtsov R.

Received: 31 Oct 2014.

Постановка проблеми. Негласні слідчі (розшукові) дії суттєво змінили кримінальну процесуальну діяльність з досудового розслідування злочинів, відкриваючи для суспільства увесь арсенал гласних та негласних засобів збирання доказів у кримінальних провадженнях та замикаючи на слідчому їх визначення та застосування. Такі зміни стали наслідком сприйняття українським законодавцем багаторічної практики Європейського суду з прав людини та досвіду діяльності органів досудового розслідування цілої низки європейських країн, який був систематизований та викладений у Рекомендаціях Комітету міністрів Ради Європи державам-членам «Про «особливі методи розслідування» тяжких злочинів, в тому числі терористичних актів» N Rec (2005) 10 від 20 квітня 2005 р. [1, 2]. Додаток до вказаних рекомендацій містить положення, що мають визначальне значення для розуміння ключових складових формування у вітчизняному кримінальному процесуальному законодавстві нормативно-правової регламентації проведення негласних слідчих (розшукових) дій як особливих методів розслідування (методів, що застосовуються компетентними органами в галузі кримінальних розслідувань з метою

розкриття та розслідування тяжких злочинів та встановлення підозрюваних і спрямовані на збір інформації таким чином, щоб не визвати підозр у об'єкта розслідування – див. Розділ I «Визначення та сфера застосування»). Так, підрозділ «а» Розділу II Додатку містить загальні принципи використання особливих методів розслідування на державному рівні, якими є обов'язок держав у відповідності до вимог Європейської конвенції з прав людини: 1) вказати у державному законодавстві обставини та умови, за яких компетентні органи правомочні застосувати особливі методи розслідування; 2) прийняти належні законодавчі заходи, щоб дозволити, відповідно до пункту 1, використання особливих методів розслідування, аби зробити їх доступними для використання компетентними органами у тій мірі, в якій це необхідно в демократичному суспільстві для ефективного кримінального розслідування та переслідування; 3) прийняти належні законодавчі заходи, щоб забезпечити належний контроль за застосуванням спеціальних методів розслідування судовими органами та іншими незалежними органами шляхом попередньої видачі дозволу на їх використання, контролю під час розслідування або подальшого перегляду. Основними умовами використання особливих методів розслідування, визначеними у пунктах 4–7 підрозділу «b» Розділу II Додатку, є: 1) використання особливих методів розслідування повинно мати місце тільки якщо є підстави вважати, що тяжкий злочин вчинено, підготовлено або готується однією або декількома конкретними особами або ще не встановленою особою або групою осіб; 2) забезпечення помірності між наслідками використання особливих методів

розслідування з поставленою метою (в цьому відношенні при прийнятті рішення щодо їх використання необхідно оцінити серйозність правопорушення та врахувати, що особливі методи розслідування мають характер втручання); 3) забезпечення меншого застосування компетентними органами методів розслідування, пов'язаних із втручанням, ніж інших особливих методів, якщо останні дозволяють розкрити, попередити або переслідувати злочин у судовому порядку; 4) прийняття належних законодавчих заходів, що дозволяють представляти докази, отримані в результаті використання особливих методів розслідування, в суді (процесуальні норми, що регулюють надання та допустимість таких доказів повинні гарантувати право обвинуваченого на справедливий судовий розгляд). Наведені положення Рекомендацій Комітету міністрів Ради Європи державам-членам «Про «особливі методи розслідування» тяжких злочинів, в тому числі терористичних актів», зокрема, отримали своє втілення у кримінальному процесуальному законодавстві Франції (ст.ст. 706-73 – 706-87, 706-95, 706-96, 706-106 КПК Франції 1958 р., зі змінами та доповненнями за Законом від 9 березня 2004 р. № 2004–204 [3]), ФРН (ст.ст. 100а, 100с–100і, 101, 110а–110с, 163е, 163f КПК ФРН 1987 р., зі змінами та доповненнями за законами від 24 червня 2005 р. (BGBl.2005 I S. 1841), 21 грудня 2007 р. (BGBl.2007 I S. 3198), від 11 березня 2008 р. (BGBl. 2008 I S. 306), від 31 жовтня 2008 р. (BGBl. 2008 I S. 2149), від 30 липня 2009 р. (BGBl. 2009 I S. 2437) [4]), Болгарії (розділ VIII глави 14 КПК Болгарії 2005 р. [5]), Швейцарії (частина 5 КПК Швейцарії 2007 р. [6]), Латвії (глава 11 КПК Латвії 2005 р., зі змінами та доповненнями за

Законами від 12 березня 2009 р. та 21 жовтня 2010 р. [7]), Грузії (глава 16 КПК Грузії 2009 р. [8]), Молдови (частина 5 КПК Молдови 2003 р., зі змінами та доповненнями за Законом Республіки Молдови від 15 квітня 2012 р. № 66 [9]), Австрії (секції 4, 5 глави 8 КПК Австрії 1975 р., зі змінами та доповненнями станом на 1 січня 2014 р. [10]) Польщі (глава 26 КПК Польщі 1997 р., зі змінами та доповненнями станом на 1 січня 2014 р. [11]).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Приступаючи разом із професором М.Є. Шумилом до розкриття положень глави 21 КПК України у першому науково-практичному коментарі КПК України 2012, підготовленому творчим колективом на базі Академії адвокатури України, ми чітко усвідомлювали, що у вітчизняному кримінальному процесуальному законодавстві відбулися проривні зміни, яких у цілому прагнули у своїх численних наукових працях протягом понад 50 років В.П. Бахін, Д.І. Бедняков, В.О. Глушков, В.Г. Гончаренко, Ю.М. Грошевий, О.М. Гушнін, Е.О. Дідоренко, О.Ф. Долженков, Є.А. Доля, В.Я. Дорохов, А.Я. Дубинський, В.І. Зажицький, В.С. Зеленецький, О.В. Капліна, І.П. Козаченко, В.А. Колеснік, А.Г. Лекарь, В.К. Лисиченко, Л.М. Лобойко, М.М. Михеєнко, В.Т. Нор, С.С. Овчинський, М.А. Погорецький, Б.Г. Розовський, С.М. Стахівський, М.Є. Шумило, А.Ю. Шумилов та багато інших, хоча форма надання результатам оперативно-розшукових заходів статусу доказів у КПК України відбулася іншим чином, ніж пропонували у роботах з теорії кримінального процесу та оперативно-розшукової діяльності.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Новизна негласних слідчих (розшукових) дій та пряме визначення у статтях 256 та 257 КПК України можливості використання їх результатів у кримінальному провадженні змушувало замислюватись над наявністю достатніх правових важелів гарантування захисту прав та законних інтересів учасників кримінального провадження під час їх проведення. Спілкування з численними колегами юристами – слідчими, прокурорами, адвокатами, суддями, науковцями, періодично приводило та приводить до появи так званого фактору «можливої фальсифікації доказів» щодо оцінки результатів проведення певних негласних слідчих (розшукових) дій слідчим, оперативним підрозділом. Відразу зазначимо, що слідча, судова практика, численні дослідження проявів протидії розслідуванню злочинів свідчать, що фальсифікація доказів оперативними працівниками, слідчими як спосіб протидії розслідуванню злочинів є реальним явищем, яке беззаперечно має місце у кримінальному провадженні [див., наприклад, – 12, 87; 13, 140–142; 14, 61–62 та ін.]. Однак встановлена кількість таких фактів не дає підстав до надто невтішних висновків окремих криміналістів, що вона є «вічним бичем» судочинства [15, 167], і накладення клейма «потенційно сумнівних» на докази, отримані в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій, є безпідставним. На нашу думку, застережливе ставлення до негласних слідчих (розшукових) дій викликане не тільки їх новизною для вітчизняного кримінального провадження, суттєвим падінням довіри в суспільстві до правоохоронних органів, судів та падінням взаємної довіри в середовищі слідчих, оперативних працівників,

прокурорів та суддів, а й недостатнім знанням умов визнання доказами результатів негласних слідчих (розшукових) дій. Про останнє свідчить проведене нами інтерв'ювання 267 слідчих під час занять зі службової підготовки протягом 2013 – першого півріччя 2014 рр. на базі слідчого управління ГУМВС України в Луганській області, а також занять у той же період з 73 слідчими слідчих підрозділів ГУМВС (УМВС) у Донецькій, Запорізькій, Луганській, Миколаївській, Полтавській, Сумській, Херсонській областях на курсах перепідготовки та підвищення кваліфікації. На запитання щодо розкриття змісту ознак, за якими вони при оцінці результатів негласних слідчих (розшукових) дій можуть визнати їх доказами у кримінальному провадженні, в переважній своїй більшості звучали формальні відповіді з наведенням положень ст. 94 КПК України, або взагалі посилання на ч. 3, 4 ст. 252 КПК України, за якими, на думку слідчих, прокурор, а не вони, правомочний визнавати результати негласних слідчих (розшукових) дій доказами у кримінальному провадженні. Такі відповіді стали наслідками того, що в спеціальній літературі це питання не належним чином висвітлене. А ігнорувати його – наражати слідчу та судову практику на системні помилки у доказуванні у кримінальних справах, порушення прав та законних інтересів учасників кримінального провадження та в кінцевому рахунку зведення нанівець обраного Україною європейського вектору реформування вітчизняного кримінального процесуального законодавства. Саме це виступило спонукою обрання нами теми дослідження.

Метою статті є на підставі аналізу чинного вітчизняного та зарубіжного

законодавства, спеціальної літератури з кримінального процесу, криміналістики та слідчої і судової практики визначення умов визнання доказами результатів негласних слідчих (розшукових) дій.

Виклад основного матеріалу. Понад 150-річний розвиток вітчизняної теорії кримінального процесу та кримінального процесуального законодавства призвів до формування уявлень про доказування як сукупність взаємопов'язаних процесуальних дій, що здійснюються чітко у встановленому законом порядку, спрямованих на збирання, перевірку, оцінку доказів та використання їх з метою достовірного встановлення обставин, що мають значення для кримінального провадження, та як різновид процесу пізнання, розумову діяльність, що протікає відповідно до законів логіки у певних логічних формах з метою встановлення істини про обставини події злочину та причетних до неї осіб і обґрунтування процесуальних рішень, що приймаються у справі [див., наприклад – 16, 191–208; 17, 140; 18, 76–77; 19; 20, 40–48; 21, 120 та ін.]. У КПК України 2012 р. законодавець, рухаючись у фарватері зазначених теоретичних уявлень, у ч. 2 ст. 91 КПК України зафіксував, що доказування полягає у збиранні, перевірці та оцінці доказів з метою встановлення обставин, що мають значення для кримінального провадження. Слід зазначити, що термін збирання доказів є умовним, оскільки доказів в готовому вигляді не існує. Об'єктивно в оточуючому середовищі залишаються сліди вчиненого кримінального правопорушення у формі відображень різних подій у пам'яті осіб, що їх спостерігали або були їх учасниками, та у формі матеріальних слідів-відображень дій з готування, вчинення та

приховування кримінального правопорушення, матеріальних об'єктів, які були знаряддями вчинення кримінальних правопорушень, об'єктів кримінально протиправних дій, гроші, цінності, та інші речі, набуті кримінально протиправним шляхом, тощо. В ході кримінального провадження шляхом проведення не тільки слідчих, але й негласних слідчих (розшукових) дій, реалізації їх процесуальної форми і застосування відповідних пізнавальних прийомів ці сліди виявляються, відображаються у свідомості суб'єктів доказування, а потім фіксуються в процесуальних документах, а за необхідності із застосуванням технічних засобів фіксування кримінального провадження, вилучаються самі матеріальні об'єкти, що є носіями відомостей, які мають значення для досудового розслідування, в результаті чого виникають дані, що утворюють об'єктивну основу доказів.

У ч. 1 ст. 256 КПК України вказано, що поряд із речами та документами, вилученими під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, в доказуванні можуть використовуватися їх копії. Стосовно такої можливості необхідно зробити ряд застережень. По-перше, копія оригінала будь-якої речі – це точне її відтворення. Тобто в доказуванні, виходячи із буквального розуміння терміну копія речі, можуть використовуватися тільки виготовлені в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій копії речей, що повністю відтворюють стійку зовнішню будову, розміри, форму, колір, вагу та інші індивідуальні ознаки оригінальної речі. Наприклад, копії знарядь вчинення злочину, предмета злочинного посягання, що були використані під час проведення негласної слідчої

(розшукової) дії як спеціально виготовлені несправжні (імітаційні) засоби відповідно до положень ст. 273 КПК України. Копії слідів вчинення злочинів, що виготовляються під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, відносяться до інших результатів, здобутих за допомогою застосування технічних засобів, на які вказується у ч. 1 ст. 98 та ч. 1 ст. 256 КПК України як на матеріальні об'єкти, що можуть використовуватися в доказуванні як речові докази. По-друге, в теорії документознавства, юриспруденції та практиці діловодства під копією розуміється документ, що відтворює інформацію документа оригінала й усі його зовнішні ознаки або їх частину, має у правому верхньому кутку позначку «Копія». Копія документа може бути факсимільною (містить усі реквізити документа, відображає особливості їх розташування та оформлення (наприклад, ксерокопія, фотокопія)) та вільною (містить усі реквізити справжнього документа, проте не обов'язково повторює його форму). Різновидами копій є відпуск, витяг та дублікат [22, 7]. У ч. 4 ст. 99 КПК України зазначено, що дублікат документа (документ, виготовлений таким же способом, як і його оригінал, тобто це по суті повторний екземпляр оригінального документа) може бути визнаний судом як оригінал документа. Однак не слід ототожнювати документи та їх дублікати, про які йде мова у ст. 99 КПК України, з документами речовими доказами, на ознаки яких вказується у ч. 2 ст. 98 КПК України, та їх копіями (ч. 1 ст. 256 КПК України). Копії з документів, що зберегли на собі сліди кримінального правопорушення або містять інші відомості, які можуть бути використані як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження (ст. 98 КПК

України), та оформлені як додатки до протоколу негласної слідчої (розшукової) дії, згідно із положеннями ст.ст. 104–106, 252 КПК України, можуть, відповідно до ч. 1 ст. 256 КПК України, використовуватися в доказуванні. Для таких копій не є обов'язковим їх виготовлення тим же самим способом, що і документ оригінал. Виготовлятися копії з таких документів можуть шляхом їх фотографування, відеозапису, ксерокопіювання, сканування, тобто способами, що забезпечують фіксування інформації документа оригінала й усі його зовнішні ознаки або їх частину. Слід зауважити, що в подальшому, при проведенні інших слідчих (розшукових) дій, необхідно завжди прагнути вилучити оригінали документів, з яких були виготовлені копії під час проведення негласної слідчої (розшукової) дії. Встановлення тотожності зовнішнього вигляду та змісту копії документа та його оригіналу є важливою складовою перевірки результатів проведення негласної слідчої (розшукової) дії під час якої була отримана копія.

Висновки. Дані, отримані в ході негласних слідчих (розшукових) дій, можуть стати змістом окремих видів доказів лише за дотримання умов, що пред'являються до них у главах 4 та 21 КПК України, а саме: 1) отримані дані повинні відноситись до обставин, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні (ст.ст. 85, 91 КПК України); 2) фактичні дані повинні бути отримані із процесуальних джерел, вказаних у ч. 2 ст. 84 КПК України, сформованих у порядку, встановленому КПК України (ч. 1 ст. 86 КПК України); 3) отримані дані можуть слугувати фактичною основою доказів, якщо вони пройшли перевірку шляхом проведення інших слідчих (розшукових) та

негласних слідчих (розшукових) дій відповідно до вимог КПК України (ст. 94 КПК України); 4) розсекречення конкретних матеріальних носіїв інформації проведення негласної слідчої (розшукової) дії, а за неможливості їх розсекречення надання допуску до них учасникам кримінального провадження в порядку, встановленому чинним законодавством; 5) особи, конституційні права яких були тимчасово обмежені під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, а також підозрюваний, його захисник мають бути письмово повідомлені прокурором або за його дорученням слідчим про таке обмеження (ст. 253 КПК України). Речі, документи, що вилучені під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, можуть бути визнані речовими доказами у кримінальному провадженні (ч. 1 ст. 256 КПК України). Умовами визнання їх речовими доказами є: а) отримання в порядку, встановленому КПК України (ч. 1 ст. 86 КПК України), фактичних даних із процесуальних джерел, вказаних у ч. 2 ст. 84 КПК України, що ці матеріальні об'єкти були знаряддям вчинення кримінального правопорушення, зберегли на собі його сліди або містять інші відомості, які можуть бути використані як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження, в тому числі предмети, що були об'єктом кримінально протиправних дій, гроші, цінності та інші речі, набуті кримінально протиправним шляхом або отримані юридичною особою внаслідок вчинення кримінального правопорушення (ст.ст. 91, 98 КПК України); б) отримання матеріальних об'єктів та фіксування їх індивідуальних ознак у протоколі негласної слідчої (розшукової) дії та додатку до нього в порядку, встановленому КПК України (ч. 2 ст. 84, ч. 1 ст. 86

КПК України); в) проведення перевірки походження, зв'язку з подією кримінального правопорушення та достовірності матеріальних об'єктів шляхом проведення інших слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій відповідно до вимог КПК України (ст. 94 КПК України); г) розсекречення конкретних матеріальних носіїв інформації щодо проведення негласної слідчої (розшукової) дії, а за неможливості їх розсекречення надання допуску до них учасникам кримінального провадження в порядку, встановленому чинним законодавством.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. *Рекомендації Комітету міністрів Ради Європи державам-членам «Про «особливі методи розслідування» тяжких злочинів, в тому числі терористичних актів»* N Rec (2005) 10 від 20 квітня 2005 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/994_670
2. *Recommendations of the Committee of Ministers to member states «On "special investigative techniques" serious crimes, including acts of terrorism»* N Rec (2005) 10 of 20 April 2005 (Adopted by the Committee of Ministers on 20 April 2005 at the 924th meeting of the Minister's Deputies) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.legislationline.org/download/action/download/id/904/file/0e223d27a32f50234f2a029df7ee.pdf>
3. *Code de procedure penale* (Loi du 31 décembre 1957 et Ordonnance du 23 décembre 1958) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://ledroitcriminel.free.fr/la_legislation_criminelle/code_de_procedure_penale.htm
4. *Strafprozeßordnung* In der Fassung der Bekanntmachung vom 07.04.1987 (BGBl. I S. 1074, ber. 1319), zuletzt geändert durch Gesetz vom 10.10.2013 (BGBl. I S. 3799) m.W.v. 01.01.2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dejure.org/gesetze/StPO>
5. *Наказателно-процесуален кодекс* на България [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://sacr.government.bg/nakazatelno-procesualen-koдекс/>
6. *Schweizerische Strafprozessordnung* (Strafprozessordnung, StPO) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gesetze.ch/inh/inhsub312.0>
7. *Latvijas Kriminālprocesa kodekss* [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://likumi.lv/doc.php?id=90971>
8. *საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსი* [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://tcc.gov.ge/uploads/kanonebi/axali_sisxlis_samartlis_saprocесо_kodeksi.pdf
9. *COD DE PROCEDURĂ PENALĂ A REPUBLICII MOLDOVA* [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lex.justice.md/index.php?action=view&view=doc&id=326970>

10. *Austria Strafprozeßordnung* 1975 (StPO) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.ris.bka.gv.at/Dokument.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Dokumentnummer=NOR40153710&ResultFunctionToken=9da28f3a-821d-4db28397082b58affd77&Position=101&Kundmachung_sorgan&Index=&Tiel=&Gesetzesnummer=&VonArtikel=&BisArtikel=&VonParagraf=&BisParagraf=&VonAnlage=&BisAnlage=&Typ=&Kundmachungsnummer=&Unterzeichnungsdatum=&FassungVom=07.10.2014&NormabschnittnummerKombination=Und&InRisSeit=Undefined&ResultPageSize=100Suchworte=Srtafprozessordnung
11. *Kodeks postepowania karnego* [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://kodeks.ws/postepowania_karnego/
12. *Щур Б. В.* Тактика усунення протидії розслідуванню, що вчиняються організованими злочинними групами : дис... канд.. юрид. наук : 12.00.09 / Б. В. Щур. – Харків, 2005. – 197 с.
13. *Лисиченко В. К.* Проблеми теорії та практики подолання протидії розслідуванню окремих різновидів злочинів, вчинених організованими групами, злочинними організаціями : монографія / В. К. Лисиченко, Р. М. Шехавцов ; вступ. слово М. Є. Шумило. – вид. 2-е, перероб. та доп. – Луганськ : РВВ ЛДУВС ім. Е.О. Дідоренка, 2012. – 343 с.
14. *Александренко О. В.* Криміналістичні проблеми подолання протидії розслідуванню : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / О. В. Александренко. – К., 2004. – 251 с.
15. *Спицын Ю. А.* Фальсификация доказательств. Уголовно-правовая характеристика // Воронежские криминалистические чтения / Ю. А. Спицын ; под ред. О. Я. Баева. – Воронеж : Изд-во Воронеж. гос. ун-та, 2001. – Вып. 2. – С. 167–173.
16. *Курсь уголовного судопроизводства* И. Я. Фоницкаго. – СПб : Тип. М. М. Стасюлевича, 1899. – [изд. второе, перераб.] – Т. 2.– 1899. – 607 с.
17. *Кримінальний процес* України : підручник / [за ред. Ю. М. Грошевого, В. М. Хотенця]. – Харків : Право, 2000. – 487 с.
18. *Белкин А. Р.* Теория доказывания в уголовном судопроизводстве / А. Р. Белкин. – М. : Норма, 2005. – 528 с.
19. *Гмирко В. П.* Доказування в кримінальному процесі: діяльнісна парадигма. Теоретичний аналіз. Проблематизація. СМД-репрезентація : [монографія] / В. П. Гмирко. – Дніпропетровськ : Академія митної служби України, 2010. – 314 с.
20. *Шумило М. Є.* Поняття «докази» у Кримінальному процесуальному кодексі України: спроба критичного переосмислення ідеології нормальної моделі / М. Є. Шумило // Вісник Верховного Суду України. – 2013. – № 2(150). – С. 40–48.
21. *Карпов Н. С.* Докази і доказування у кримінальному провадженні // Кримінальний процес [текст] : підручник / [за заг. ред. В. В. Коваленка, Л. Д. Удалової, Д. П. Письменного. – К. : Центр учбової літератури, 2013. – 544 с.
22. *Діденко А. Н.* Сучасне діловодство : навч. посібник / А. Н. Діденко. – 5-е видання. – К. : Либідь, 2006. – 384 с.

**CONDITIONS FOR RECOGNITION BY EVIDENCE OF RESULTS
OF UNDERCOVER INVESTIGATIVE (SEARCH) ACTIONS***Shehvtsov R.*

Abstract: In the article, based on the analysis of long-term practice of the European court of human rights and the experience of pre-trial investigation of a number of European countries, which was systematized and set out in Recommendations of the Committee of Ministers to member states «On "special investigative techniques" serious crimes, including acts of terrorism» N Rec (2005) 10 of 20 April 2005, the criminal procedure law of France, Germany, Bulgaria, Switzerland, Latvia, Georgia, Moldova, Austria, Poland, the literature on criminal procedure, criminology and national investigative and judicial practice, defined the conditions for recognition by evidence of results of undercover investigative (search) actions, namely: 1) the data should relate to the circumstances, subject to proof in criminal proceedings (articles 85, 91 of the Criminal Procedure Code (CPC) of Ukraine); 2) the evidence must be obtained from procedural sources mentioned in article 84 part 2 the CPC of Ukraine, formed in the manner prescribed by the CPC of Ukraine (article 86 part 1 of the CPC of Ukraine); 3) the data can be used as the actual basis of the evidence, if they have been tested by conducting other investigative (search) and undercover investigative (search) actions in accordance with the requirements of the CPC of Ukraine (article 94 the CPC of Ukraine); 4) declassification the certain physical media of undercover investigative (search) action, and of the inability of declassification providing access to participants of criminal proceedings in the manner prescribed by legislation; 5) persons, whose constitutional rights have been temporarily restricted during the undercover investigation (search) action, as well as the suspect, his lawyer, must be notified in writing by the prosecutor or on its behalf by the investigator about this limitation (article 253 of the CPC of Ukraine).

Keywords: Evidence, material evidence, the result of undercover investigative (search) action.

**УСЛОВИЯ ПРИЗНАНИЯ ДОКАЗАТЕЛЬСТВАМИ РЕЗУЛЬТАТОВ
НЕГЛАСНЫХ СЛЕДСТВЕННЫХ (РОЗЫСКНЫХ) ДЕЙСТВИЙ***Шехавцов Р. Н.*

Резюме: В статье, на основе анализа действующего отечественного и зарубежного законодательства, специальной литературы по уголовному процессу, криминалистике и следственной и судебной практики, определены условия признания доказательствами результатов негласных следственных (розыскных) действий.

Ключевые слова: доказательство, вещественное доказательство, результат негласного следственного (розыскного) действия.